

for, at man hellere maa ændre det. Under Forudsætning af, at der laanes 5 Mill. til 3 pCt. kan det i og for sig være baade Lovgivningsmagten og Publikum ligegyldigt, hvem der laaner Sparekassen disse Penge paa 10 Aar. En anden Ting er, at vi skulle garantere disse 5 Mill. Men naar vi skulle det, bliver Spørgsmaalet, om vi saa ikke lige saa godt selv kunne give disse Penge. For jeg er ikke sikker paa, at Bankerne gøre det helt gratis. Hvis jeg skulde gaa ind i mit Løn-kammer og granske det Spørgsmaal, vilde jeg muligvis komme til at se, hvad den højtærede Indenrigsminister maaske ogsaa vilde komme til at se, at i Baggrunden toner der et stort Statslaan frem. Spørgsmaalet er, om et saadant Statslaan ikke kunde sættes i Forbindelse med denne Sag. Jeg ved det ikke, jeg spørger og beder den højtærede Minister ogsaa spørge. I øvrigt maa jeg sige, at der var for mig noget kedeligt — jeg vil ikke bruge stærke Ord — i at se tre af Kongens Ministre allerunderdanigst — er det ikke polsk Tiggergang, den Leg hedder? — gaa hen og spørge de høje Bankdirektører — og da var Bankdirektører virkelig de høje —, om de ikke vilde af med en lille Million hver. Nu er en Bank jo ikke et Assistentshus og endnu mindre en Velgørenhedsinstitution. Bankerne have ikke, i alt Fald ikke i større Omfang, at gøre med Velgørenhed, og hvis de havde det, var de ikke gode Banker. Men i hvert Fald, Ministrene gaa derhen og faa først Nej, men til syvende og sidst faa de Lov til at laane 5 Millioner til 3 pCt. i Stedet for 4 pCt., men kun under Statsgaranti og muligvis under Forstaaelse af et senere Statslaan. Det minder mig uvilkaarligt om den Mand, der vilde slaa sin Ven for 100 Kr., saa slog det ned til 50 Kr. og endte med at bede ham: kan du da ikke laane mig Pengene til en Sporvognsbillet til at køre hjem paa?

Jeg vender mig derefter til Spørgsmaalet om Garantifonden. Det er en af de Ting, der skulle med. De 2 Mill. Kr. Garanti er en af Betingelserne. Det er smukt, og navnlig er jeg glad ved de 2 Mill. Kr. paa Basis af de 6 Mill., man oprindeligt vilde have, men det blev altsaa her 2 Mill. Kr., og heraf skal indbetales mindst 200,000 Kr. Nu siges det, at disse Indbetalinger ikke behøve at ske fra disse Garantiers Side eller i alt Fald ikke i Forholdet 10 pCt., men at der kun skal indbetales en vis Sum, nogen betaler maaske alt, andre maaske intet. Da jeg har hørt

dette fortælle, vil jeg spørge den højtærede Minister: Er det rigtigt? For hvis det er rigtigt, vil en Garantikapital paa 2 Mill. Kr. ikke røbe nogen Pro eller Genrejsningsvillie, men i en kedelig Grad ligne de første 6 Mill. Kr., som den højtærede kongevalgte Landstingsmand, der var de Erikonservatives Ordfører, ikke var langt fra at kalde en Tegning, der var lidt gøgleragtig, lidt Blaar i Øjnene. Og hvis man fortsætter med at sætte Blaar i Øjnene, er det meget værre.

Jeg berørte før Modregningen, ved 25 pCt.s Nedskrivningen og om Modregningskravene der kunde gøres gældende. Jeg maa ogsaa her spørge om disse Garantiers Ret til Modregning. Jeg er ikke Jurist, saa jeg ved det ikke bestemt, men jeg antager ikke, at Garantierne have Modregningskrav. Ja, i Tilfælde af Konkurs, men her foreligger jo slet ikke Konkurs. Der er her en helt ekseptionel Tilstand. Jeg vilde gerne vide, om Ministeren mener, at disse Garantier ikke have Modregningskrav i dette Tilfælde. (*Indenrigsministeren* [Berntsen]: Nej!). Naar der ikke foreligger Konkurs? Jeg vilde som sagt gerne spørge og vide Besked. Jeg ved i hvert Fald et enkelt Tilfælde, hvor en Garant har gjort denne Opfattelse gældende og formentlig vil søge at gøre den gældende for Domstolene.

Men løser overhovedet dette Forslag den Opgave, Ministeren stiller? Sikrer det Pantedebitorerne i det Omfang, at de fremdeles ikke skulle betale deres Gæld hurtigere, end de ellers skulde, og sikrer det Sparerne hurtigst mulig at faa deres Kapital disponibel? Jeg siger ikke, udleveret, thi det er ikke sikkert, at de ville have den ud alle sammen. Hvad faa de efter Ministerens Forslag? De faa 15 pCt. om Aaret i Løbet af 5 Aar eller 75 pCt. De faa med andre Ord ikke Pengene disponible. Jeg spørger, om en Likvidation, der i Løbet af faa Maaneder gav en 50—60 pCt. til Sparerne, ikke var lige saa meget værd, i alt Fald for de mindre Sparere.

Endelig er der Beløbet, som Staten skal give, de 4 Mill. Kr. Selve Summen kan jeg naturligvis som saadan ikke være glad ved, det vil jeg tilstaa. Men det er dog ikke Summen, der afskrækker mig og volder de værste Betænkeligheder, men Princippet. Jeg maa sige endnu en Gang, at hvis der kan hjælpes, uden at der skabes Præcedens, saa for mig hjertelig gerne, men de maa passe paa det Præcedens, der her skabes. De maa huske paa, at man vil paaberaabe sig, hvad der er sket i denne